

ZÁHADY LADY ELEANOR SWIFTOVEJ

KNIHA 3

SVEDOK VRAŽDY

VERITY BRIGHT

Ljndeni

Svedok vraždy

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Verity Bright
Svedok vraždy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

SVEDOK VRAŽDY

VERITY BRIGHT

SVEDOK
VRAŽDY

Preložila Adriena Richterová

Ljndeni

*Skvelým priateľom, ktorí Eleanor a Clifforda povzbudzovali
pri každom ich dobrodružstve. Vďaka.*

„Keď hovoríš pravdu, nemusíš si nič pamätať.“

Mark Twain

PROLÓG

„Vitajte vo Farrington Manor na našom noblesnom soirée. Prvá oficiálna zmienka o tomto panskom sídle pochádza z pozemkovej knihy z roku 1086. Od roku 1463 bol Farringtonovský majetok v rukách len dvoch rodín a Farringtonovci ho zdedili v roku 1657.“

Lady Farringtonová, grófka z Winslow, v elegantne nacvičenej póze schádzala po pozlátanom schodisku, vlečka jej hodvábnej róby sa kĺzala po schodoch pokrytých červeným kobercom a diamantové náušnice v ušiach sa jej ligotali rovnako jasne ako lustre, čo osvetľovali kupolovitý strop.

„Dámy a páni, Clements vás uvedie do jedálne, kde sa uskutoční charitatívny večer.“ Afektovaný príhovor domácej panej patrila skupinke hostí, čo s pohármi šampanského postávali vo veľkej vstupnej dvorane.

„Nech sa páči, panstvo, tadiaľto.“ Vysoký, úzkoplecý majordóm v bezchybne čistom smokingu im gestom naznačil, aby ho nasledovali. „Keby ste láskavo položili poháre sem na podnos.“

Keď hostia vyšli zo vstupnej dvorany, lady Farringtonová sa zamračila. „Anna!“ Služka okamžite pribehla. „Prineste mi kokteil. Veľký!“

Majordóm viedol skupinku po chodbe, no zvuk jeho precízne vyleštených topánok tlmil hrubý wiltonovský koberec. Hostia ho nasledovali roztrúsení vo veľkých rozstupoch, lebo s otvorenými ústami zíjali na obrovské rodinné portréty Farringtonovcov

siahajúce od podlahy až po strop, čo lemovali obe strany chodby. Majordóm si odfrkol, no zdržal sa akéhokoľvek komentára.

Keďže pozvaných hostí bolo na veľkú jedáleň málo, priviedol ich do útulnejšej, no určite nemenej oslňujej susednej miestnosti. Rad oblúkových oblokov, čo zaberali celú jednu stenu, dopĺňali závesy s červeno-zlatým vzorom a výklenky vyzdobené klasickými sochami. Majordóm zdvihol ruku a oznámil: „S vašim dovoľením ohlásim vás. Pán Arnold Aris.“ Z vrečka vesty vytiahol ďalšiu navštívenku, pozrel na ňu a pokračoval: „Pán Ernest Carlton, pán Vernon Peel, pán Oswald Greaves, pán Duncan Blewitt, pán Stanley Morris a...“ znova zaškúľil na navštívenku, „a slečna Dorothy Mannová.“

„Konečne!“ Lord Farrington, gróf z Winslow, zaburácal z opačného konca miestnosti, kde postával s cigarou v jednej ruke a s pohárom brandy v druhej. „Už som chcel začať bez vás.“ Podišiel ku skupinke hostí a krátko si potriasol ruku s prvým z nich. „Pán Aris, prednesiete prvý príhovor? Lord a lady Fenwickovci-Langhamovci sa na poslednú chvíľu ospravedlnili.“ Muž prikývol. Lord Farrington sa obrátil k ostatným hosťom. „Nech sa páči, dámy a páni, sadnite si a pri jedle sa veľmi neokúňajte, dnes máme bohatý program.“ Vtom sa z jednej z klenutých chodieb vynorila lady Farringtonová a upútala manželovu pozornosť. „Ach, áno, a presne úderom jedenástej hodiny budete späť vo svojich autách a kočiaroch. Nech sa páči, sadajte!“

Za trištvrtehodinu sluhovia stihli naservírovať a hostia väčšinou aj zjesť kanapky, konfitované kačacie rezy a niekoľko druhov sladkostí dochutených alkoholom. Lord Farrington príborovým nožom niekoľkokrát ťukol na svoj pohár. „Tak teda, keby si niekto z vás chcel natiahnuť nohy alebo má nejakú inú naliehavejšiu potrebu – sluha vám ukáže, kam treba ísť –, dáme si na to päť minút, a potom budú nasledovať prípitky a prejavy.“ Keď sa ozval hrmot

odsúvajúcich sa stoličiek, lord Farrington podišiel k Arnoldovi Arisovi a potľapkal ho po chrbte. „Takže hneď za prípitkami idete vy. Len ešte predtým doprajte ostatným minútku, nech si hrknú šampanské a brandy, aby sa riadne potúžili a boli dostatočne veľkorysí, keď príde čas buchnúť sa po vrecku, a motivovali aj ďalších podporovateľov.“

„Žiadny problém,“ prikývol Arnold Aris.

Lord Farrington sa k nemu naklonil tak blízko, že dym z jeho cigary sa pánu Arisovi kudlil rovno do nosa. „A urobte mi láskavosť, Arnold, buďte stručný.“

Hostiteľ sa vrátil na svoje miesto a tentoraz pre zmenu dezertnou lyžičkou zatukal na vínový pohár. „Dámy a páni, ako iste viete, dnes sme sa tu zišli, aby sme otvorili sezónu našou charitatívnou akciou pre...“ Pohľad mu sklúzol na stôl. Odkedy ten prekliaty lord Shaftesbury urobil z dobročinnosti módnou záležitosť, človek sa musí predviesť, že podporuje tú alebo onú verejnoprospešnú vec. Tohtoročný výber charity nechal na Arisa, no odrazu si nevedel spomenúť na názov tej organizácie. Potajme zaškúlil na kus papiera položený pri tanieri. „Pre Misiu nádeje a pomoci v Anchorage, ktorá...“ To už sa prestal tváriť, že hovorí spamäti, a ďalej čítal text rovno z papiera, „ponúka strechu nad hlavou a podáva pomocnú ruku mladým ženám-kajúcniciam, čo zblúdili, svoj skutok oľutovali, ale inak sú pevného charakteru...“ Pri posledných slovách sa zamračil, no vetu dokončil: „Či už tehotné alebo nie.“ Potriasol hlavou. *Vari aj také niečo je možné?* „Tak zalovte riadne hlboko vo svojich vreckách a spomeňte si, čo všetko som pre vás za tie roky urobil.“ Jeho slová vyvolali na tvárach hostí zdvorilé pobavené úsmevy. „Než prejdeme k prejavom, dovoľm si navrhnúť, aby sme zdvihli poháre.“

Spoločnosť poslúchla hostiteľovu výzvu. Nasledoval prípitok a po ňom drobná kocka čokoládovo-karamelového dezertu, ktorú sluha priniesol každému hostovi. Lord Farrington postavil svoj

pohár na stôl a sluha mu ho bez váhania znova naplnil. „A teraz, aby sme pokročili v programe, odovzdávam slovo pánu Arnoldovi Arisovi, nezávislému členovi parlamentu za chipstonský volebný obvod.“ Počas toho ako hovoril, na opačnom konci stola nastal akýsi rozruch. Keď pozrel tým smerom, zistil, že spomenutý člen parlamentu leží zvalený na stole.

Všetci zhrozene stíchli. Majordóm diskkrétne skontroloval Arisovo bezvládne telo, podišiel k lordovi Farringtonovi a šepol: „Pán Aris je mŕtvy, mylord.“

„Kristepane!“ zamrmľala lady Farringtonová tak, aby to počul manžel. „Už len to nám chýbalo!“

PRVÁ KAPITOLA

„Dofrasa!“ Lady Eleanor Swiftovej sotva prebleslo hlavou, že to zrejme zabolí, no vtedy už preletela ponad riadidlá bicykla a nemotorne dopadla do kríka hlohu. „Au!“

Keď v Henley Hall nasadla na bicykel, pokladala za dobrý nápad rútiť sa predklonená ako pretekár po kľukatých serpentínach dolu kopcom do Little Buckfordu. Mohla však vopred vedieť, že jej to prekazí tá prekliata šnúрка na topánke? Že sa naschvál rozviaže a omotá o reťaz na bicykli práve v tej najostrejšej a najstrmšej zákrute v celom chilternskom a cotswoldskom kraji?

Eleanor nahlas zanaďavala s pohľadom upretým na krdlik peníc a drozdov, čo si ju podozrievavo premeriavali, keď sa hrabala von z kríka hlohu. Ak si chcela napraviť vysúkanú sukňu, čo sa jej zachytila o sedadlo, musela si najprv uvoľniť ryšavé kučery zamotané medzi ostrými trnmi. „Dofrasa aj s trnmi! Vyzerám ako strašidlo v plnej paráde!“ *Nezabúdaj, Ellie, máš sa správať ako dáma!*

Postavila bicykel a pri pohľade na košík zatlačený až na predné koleso pokrútila hlavou. Aspoňže prives, v ktorom vozievala nedávno zdedeného buldoga Gladstona, je v poriadku, teda ak sa neráta tých pár škrabancov na ľavej strane. Našťastie, pes sa dnes dopoludnia zriekol potešenia z vetra, čo by mu štekľil ovisnuté gamby, a pokojne pochrapkával v pohodlnom ležovisku pri teplom kuchynskom sporáku v Henley Hall. No bezpochyby veľmi šikovne využil čas aj na to, aby ukradol kus klobásy, keď ho ženy v kuchyni v návale inej práce spustili z očí.

Eleanor, keďže mala skúsenosti s kadejakými nehodami a zásadne sa nevzdávala, čoskoro všetko napravila k svojej spokojnosti. Ešte jedným rýchlym pohľadom skontrolovala bicykel a pokračovala v ceste do údolia, škrabanec na ruke ledabolo omotaný smaragdovozeleným šálom.

Zato obyvatelia Little Buckfordu mali celkom odlišný názor na jej „nápravu“. V každom obchode zažívala zdvorilé mlasknutie a prejavy znepokojenia, po ktorých nasledovala ponuka liečivej mastičky, obväzu, prípadne odvozu späť do Henley Hall.

„Je to od vás milé, no všetky škrabance na bicykli alebo na mne vyzerajú horšie, než v skutočnosti sú,“ presviedčala každého, kto jej ponúkol pomoc. Už hádam aj po stý raz sa nestačila čudovať, ako ju títo láskaví vidiečania prijali medzi seba do svojej uzavretej komunity, keď nedávno po zosnulom strýkovi zdedila panstvo Henley Hall. Dokonca mala pocit, že aj z kamenných stien obchodov a domov v Little Buckforde sála domácka atmosféra, a to sa jej už videlo naozaj čudné. Ako dieťa navštívila toto mestečko sotva tri či štyri razy a ako majiteľka panstva sa sem prisťahovala len pred pol rokom.

Možno to spôsobilo milé správanie dedinčanov alebo nebodaj to, že po dlhých rokoch cestovania po svete zakotvila na jednom mieste. Najpravdepodobnejšie sa jej videlo, že obrovská prázdnota, čo cítila v srdci v čase dospievania aj v dospelosti, sa konečne začala hojiť. Postupne si zvykala, aké to je, keď človek niekam patrí.

Vymotala sa z kruhu ustarostených tvárí a zamierila k výkladu ďalšieho obchodu na hlavnej ulici lemovanej malebnými kamennými domami s čiernymi drevenými hradami na priečelí. Nápis na pohojdávajúcom sa vývesnom štíte nad dverami sľuboval *Penryho mäsiarstvo – najlepšia kvalita*. „Už len nakuknem do skvelého obchodu pána Penryho a rýchlo ako blesk budem upaľovať domov.“

Ženy miestnych farmárov zvyknuté na jej nekonvenčné správanie, si len vymenili pohľady a rozlúčili sa s ňou. Eleanor im zamá-

vala, zabočila s bicykлом na kamennú verandu mäsiarstva a spre-
vádzaná melodickým zvonením zvonca vošla dnu.

Tam ju privítal šum hlasov.

„Predstav si, minulý týždeň bol môj Johnny na tom tak zle, že som ho musela zobrať k doktorovi. Keď som za vyšetrenie zaplatala sedem šilingov, tak medecínu, čo malému predpísal, som mu kúpila len na týždeň. Viac som si nemohla dovoliť. A vraj ju má brať najmenej mesiac, povedal doktor. Tak som sa ho spýtala, že kde na to mám vziať?“

Jej slová vyvolali vlnu rozhorčených poznámok. „Choď za naším členom parlamentu. Nech s tým niečo urobí.“

Pani, o ktorej Eleanor predpokladala, že je Johnnyho matkou, len potriasla hlavou. „To mi teraz nepomôže. Musím počkať, kým zaňho niekoho nájdú.“

„Počula som, vraj skončil s nosom zaboreným v pudingu,“ ozvala sa korpulentná žena v stredných rokoch a pokrčila plecami.

Ďalšie tri, čo vyzerali ako sestry, naraz zhlboka vzdychli.

„Hrozné, čo povieť?“

„Smrť je často hrozná, milá moja.“

Eleanor by si najradšej zakryla uši dlaňami. Za ten krátky čas, odkedy sa prisťahovala do Henley Hall, mala stále dočinenia so smrťou. Od svojho skvelého služobníctva sa nepochybne dozvie, kto zomrel, a vzápätí, ako sa patrí na lady v jej postavení, aj primeraným spôsobom vyjadrí sústrasť. Očividne nešlo o niekoho, koho by osobne poznala, lebo v takom prípade by ju majordóm Clifford informoval už pri raňajkách. No aj tak bude nejaká rodina smútiť, pomyslela si.

„Dobrý deň, pán Penry,“ zahlaholila Eleanor a pohľadom prešla po troch pultoch so sklenenou prednou stenou, na ktorých ležali precízne narezané kusy mäsa oddelené tenkými pásmi čerstvých zelených byliniek.

Za pultom stál masívny chlapík s červenou tvárou v čistej modrobielej pásavej zástere a so širokým úsmevom ju privítal. Melodický tón jeho hlasu jednoznačne svedčil o tom, že pochádza z Walesu.

„Lady Swiftová, je nám ctou. Alebo vás mám osloviť lady Van Gorderová?“

Všetky zákazníci v obchode sa zasmiali jeho narážke na postavu, ktorú Eleanor len nedávno stvárnila vo výročnej hre miestnej amatérskej divadelnej spoločnosti. Bol to prvý vážny krok z jej strany, ako sa stať súčasťou dedinského života, a vyšiel lepšie, než dúfala.

Eleanor sa usmiala a vysekla dramatickú pózu, no dávala pozor, aby z pultu nezhodila úhľadne naskladanú hrbu starostlivo nastrihaného baliaceho papiera.

Pán Penry si utrel ruky do zástery. „Predovšetkým sa chcem ospravedlniť, že ste sa museli osobne unúvať a prísť si po vašu objednávk. Hoci, odpustite, mylady, že si dovoľím túto poznámku,“ mäsiar sa poškrabal na hlave, „ešte nikdy som nevidel, aby lady ako vy chodila sama nakupovať. Ako som už vysvetlil vašej skvelej kuchárke pani Trotmanovej, moja úbohá manželka je ešte stále chorá a leží, takže nemôže robiť zvyčajné donášky. A ja zasa nemôžem nechať obchod bez obsluhy.“

Eleanor sa zamračila. „Dúfam, že vašej panej sa čoskoro polepší. A pokiaľ ide o mňa, nemám problém sem kedykoľvek zaskočiť...“ Eleanor sa poobzerala okolo seba a vrásky na čele sa jej ešte prehĺbili. „Kristepane, tuším som sa predbehla!“

Ostatné ženy v rade ako na povel potriasli hlavami.

„To nič, mylady.“

Obrátila sa k najbližšie stojacej žene a povedala: „Nech sa páči, pýtajte si.“

„Dnes ma čas netlačí, mylady. Naozaj sa neponáhľam.“

Mäsiar Penry sa oprel o pult tučnými prstami pripomínajúcimi párky. „V takom prípade, ak dovoľíte, mylady, čím vám môžem

v toto rozkošné jesenné dopoludnie poslúžiť? Ale pozor, vonku nám nad hlavami visí viac ako len pár dažďových kvapiek a tie len čakajú, aby mohli potešiť kačky v dedinskom rybníku.“

Eleanor sa pri tej predstave pousmiala. „Našťastie pre naše operené kamarátky, kačku dnes v zozname nemám. Zato je v ňom plno iných vecí, čo sa vďaka kombinácii zručností vás, pán Penry, a našej kuchárky premenia na také lahodné jedlá, až sa obávam, že by bola škoda zostať len pri ochutnávaní.“

„To je od vás veľmi láskavé, mylady, no všetky zásluhy patria pani Trotmanovej a jej kulinárskemu čarovaniu vo vašej kuchyni.“

Kým mäsiar hovoril, Eleanor ťapkala rukami po vreckách hľadajúc zoznam, čo jej zverila gazdiná pani Buttersová. „V tom prípade by som vás chcela požiadať o tieto, ach... zdá sa, že zoznam, uhm, mi vypadol cez malú dierku vo vrecku na sukni.“

Penry sa zarehlil. „Ojoj, ale to nič. Čo by ste povedali, keby sme my dvaja vyčarili také malé, nie veľmi náročné menu, čo nepôsobí priveľa zmätku u vás v kuchyni?“

Eleanor si uľahčene vydýchla a prikývla.

Penry rátal na prstoch. „Takže, dnes máme pondelok a v nedeľu ste mali pečené mäso, štavu a zemiaky... a v sobotu pravdepodobne zapekané mäso z diviny, jarabice alebo iného druhu vtáctva, správne hovorím?“

Jeho otázka Eleanor zmatla. „Obávam sa, že áno. Ako to, preboha...?“

„Je predsa povinnosťou profesionálneho obchodníka, aby si pamätal dôležité informácie o svojich zákazníkoch, mylady.“

Eleanor, ešte vždy v rozpakoch, počúvala mäsiara, ktorý jej odrapkal ďalších pár kulinárskych návrhov na zvyšok týždňa. Keď sa nakoniec vytasil s bravčovou roštenkou na jablkovej štave, už len nemo prikývla.

„Určite to bude chutné. Vďaka, pán Penry. Netušila som, že ste svoju ponuku obohatili aj o podomácky vyrábané štavu.“

Mäsiar sa trochu predklonil. „Viete, mylady, my občas zabúdame, že ste v našej dedine nová. Tú štavu, ako to už tradične býva, robíme z tohtoročnej úrody jablák.“

„Ach, áno, áno, isteže. Aká som len hlúpa.“ Hoci z toho mala v hlave ešte väčší zmätok, trpezlivo čakala, kým pán Penry poukladá na kopu pekne zabalené balíčky, každý s označením niektorého dňa v týždni.

„To je od vás naozaj milé. No mohla by som vás ešte o niečo poprosiť?“

Štebot žien pri pulte, ktoré sa medzičasom opäť vrátili k bežnému klebeteniu, okamžite ustal, lebo znova nastražili uši.

„O čokoľvek,“ odvetil Penry a doširoka rozhodil ruky. „Akú dobrotu vám ešte pribalím?“

„Vlastne by som si od vás chcela kúpiť kus toho motúza, čím ním prevádzujete balíčky. Ale pred pánom Cliffordom ani muk.“

Mäsiar Penry sa zarehlil tak hlasno, až sa mu roztriasli mohutné plecia. „Prisahám na svoju keltskú česť, mylady, že vaše tajomstvo bude u mňa v bezpečí ako v hrobe.“ Prešiel pohľadom po čakajúcich ženách a trochu mykol plecami, no vzápätí sa naklonil k Eleanor. „Ale netajím, že ma zožiera zvedavosť, mylady, a ja si nemôžem dovoliť stratiť čo len jediné deko zo svojej majstátnej postavy.“

Eleanor sa zasmiala a odvetila: „Nazvime to pád na bicykli nehodný dámy.“

„Rozumiem, mylady, to mi stačí. Vezmite si celú rolku. Mám ich ešte niekoľko.“

„Srdečná vďaka. No predsa len, nebude vám chýbať?“

Pán Penry sa zoširoka usmial a mávol rukou, no jej sa zdalo, že spevavý tón jeho hlasu ešte nabral na sile. „Ako sa hovorí u nás na juhu vo waleských údoliach: Všetko, čo máš na tomto svete, je len požičané na krátky čas.“

Jeho slová na rozlúčku Eleanor neschádzali z mysle, keď vyšla von a zistila, že ten sľubovaný dážď sa naozaj dostavil. Využila verandu pred mäsiarstvom, balíčky od Penryho si rovnomerne zavesila na riadidlá bicykla a miesto v prívесе zostalo prázdne. Cez odchýlené dvere začula, že klebetenie žien znova nabralo na sile.

„Podľa mňa mu sotva ťahalo na štyridsiatku.“

Eleanor až striaslo a v duchu si vravela, aké má šťastie, že ju v živote postretlo toľko dobrých vecí.

„A viete, že ju vyhodili?“

„Mne sa zasa donieslo, že ju vypočúvali celú jednu hodinu!“

„Aj keby ju hneď neodsúdili, tak sa to s ňou povlečie, a kde si, chudera, nájde novú prácu?“

„Určite to bola len nešťastná náhoda. Veď povedzte, kto už by len chcel zabiť pána Arisa?“

Eleanor si vypočula dosť, náhle sa však zarazila. *Vari zle počula to meno?*

Vtom znova prehovorila Johnnyho matka. „Pán Aris urobil veľa pre náš okres, o tom niet pochyb. Jeho pani to určite strašne zobralo.“

Hlasy postupne stíchli a Eleanor potriasla hlavou. Arnolda Arisa síce ktovieako dobre nepoznala, no len pred pár dňami sa s ním a s jeho manželkou stretla na večeri u priateľov, lorda a lady Fenwickovcov-Langhamovcov. Vtedy jej pripadal ako čudná kombinácia tvrdohlavého politika a sympatickeho podporovateľa ženských práv. Jeho pani toho veľa nenahovorila. Eleanor mala dojem, že sa zúčastnila večere len preto, aby podporila svojho manžela. *Chuderka žena!* vzdychla Eleanor. Kondolenciu zaradila na prvé miesto v zozname svojich povinností. Teda hneď ako sa poráta s tými hrozivo tmavnúcimi mrakmi a dorazí do Henley Hall.